

Veto imod den. Netop ved denne Sags Behandling seer man, hvor rigtige de Grundsaetninger have været, som man har søgt at gjøre gjældende med Hensyn til Sanctionen af Lovforslag. Lad os antage, at dette Lovforslag, som nu ligger for til Behandling, gif igjennem i Folkethinget, men blev forkastet i Landsthinget, saa kunde man desuagtet lade Loven komme ud, ikke den Lov, som blev indbragt i Sessionen iaar, men den Lov, som var bleven indbragt i den forrige Session, og som ligger og venter paa den allerhøieste Afgjørelse, der enten skal dømme den tilbyde eller kalde den til live. Der kunde optaae den allerførste Forvirring, dersom man ikke fastholder, at den kongelige Sanction af Lovforslag maa være given, inden Rigsdagen træder sammen igjen. Dette med Hensyn til den formelle Side af Sagen. Der er ikke i, og for sig for Rigsdagens Vedkommende noget Lovbud, der paahyder, at den kongelige Sanction skal være meddeelt inden en vis Tid. Jeg skal villig indrømme det, der er kun en Sædvane, en Skik; men jeg troer ogsaa, at i det konstitutionelle Liv har netop det, der har udviklet sig sædvansmæssigt, den største Betydning og maa anerkjendes som en konstitutionel Ret, som Noget, der fra begge Sider er vedtaget. Jeg vilde derfor ansee det for særdeles ønskeligt, om Hs. Majestæt altid, inden Rigsdagen igjen kom sammen, tog sin Beslutning, om han enten vilde sanctionere eller bruge sit Veto mod en fra Rigsdagens Side fuldført Lov. Jeg indrømmer, at, hvad der er steet, ikke er af saa gennemgribende Betydning, at der jo navnlig i saa overordentlige Forhold som dem, hvorunder vi, og navnlig Ministeriet har befundet sig, vil være en tilstrækkelig Undskyldning for, at en Minister, der har 2 Portefeuiller, kan oversee en saadan lille Lov, at dens Skæbne paa Grund af særegne Omstændigheder kan komme til at vente saa lang Tid paa Afgjøvelsen.

J. M. Hansen: Den Vanstuelighed, som den ærede sidste Taler paapegede, vilde jo have været hævet, dersom han i den Stilling, han selv nylig omtalte, ikke havde været saa uheldig, at han her stemte imod Loven ved første Behandling og derfor havde meent, at

han ikke kunde indstille den til Hans Majestæt Kongens Sanction som Conseilspræsident og som den, der midlertidig for den syge Cultusminister udførte dennes Forretninger. Det er imidlertid Noget, der bliver det ærede Medlems egen Sag, hvorvidt han har kunnet dette eller ikke. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at her har man Exempel paa, at Ministre, som mange have vænnet sig til at kalde de liberale, i flere Spørgsmaal kunne være mindre liberale end de, som man ellers er tilbøielig til at ansee for mindre liberale, idet den forrige Cultusminister kun ved Sygdom blev forhindret fra at indstille Loven til Hans Majestæt Kongens Sanction, og den nuværende Cultusminister ligeledes har udtalt sig med Velwillie om den, medens den Cultusminister, der af de Fleste ansaaes for at være den mere liberale, ikke har kunnet indstille den.

Mourad: Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at det er mig, der har tilveiebragt den Tilstand, som man ønsker gjort gjældende ved Loven, og at det er mig, der har vedigeret den kongelige Resolution, der nu er gjældende og er kommen Befolkningen tilgode, omtrent accurat med de samme Bestemmelser, som man nu ønsker slaaede fast ved Lov.

J. M. Hansen: Ja, jeg maa dog sige, det er ikke „omtrent accurat“ — som den ærede Taler udtrykte sig — denne Lov. Den kongelige Kundgjørelse har en meget væsentlig forskjellig Bestemmelse fra det, som Lovudkastet indeholder.

Da Ingen yderligere begjærede at høre sig, fattedes Lovforslagets Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges med 59 Stemmer mod 2.

Ændringsforslag til denne Sagens Behandling indkaldtes til Torsdag Middag Kl. 1.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af „Forslag til Lov om nogle Ændringer i Tændeloven af 10de Mai 1854.“ (Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 1483).